

Engelen.

»Hver Gang et godt Barn dør, kommer der en Guds Engel ned til Jorden, tager det døde Barn paa sine Arme, breder de store, hvide Vinger ud, flyver hen over alle de Steder, Barnet har holdt af, og plukker en hel Haandfuld Blomster, som den bringer op til Gud for der at blomstre endnu smukkere end paa Jorden. Den gode Gud trykker alle Blomsterne til sit Hjerte, men den Blomst, som er ham kærest, giver han et Kys, og da faar den Stemme og kan synge med i den store Lyksalighed.«

Se, alt dette fortalte en Guds Engel, idet den bar et dødt Barn bort til Himlen, og Barnet hørte ligesom i Drømme; og de foer hen over de Steder i Hjemmet, hvor den lille havde leget, og de kom gennem Haver med dejlige Blomster.

»Hvilke skulle vi nu tage med og plante i Himlen?« spurgte Engelen.

Og der stod et slankt, velsignet Rosentræ, men en ond Haand havde knækket Stammen, saa at alle Grenene, fulde af store, halvudsprungne Knopper, hang visne ned rundt om.

»Det stakkels Træ!« sagde Barnet, »tag det, at det kan komme til at blomstre der oppe hos Gud!«

Og Engelen tog det, men kyssede Barnet derfor, og den

lille aabnede halvt sine Øjne. De plukkede af de rige Pragtblomster, men tog ogsaa den foragtede Morgenfrue og den vilde Stedmoderblomst.

»Nu have vi Blomster!« sagde Barnet, og Engelen nikkede, men de fløj endnu ikke op mod Gud. Det var Nat, det var ganske stille, de bleve i den store By, de svævede om i en af de snævreste Gader, hvor der laa hele Bunker Halm, Aske og Skrimmelskrammel; der havde været Flyttedag; der laa Stykker af Tallerkener, Gipsstumper, Klude og gamle Hattepulde, alt, hvad der ikke saa godt ud.

Og Engelen pegede i al den Forstyrrelse ned paa nogle Skaar af en Urtepotte og paa en Klump Jord, der var falden ud af denne og holdtes sammen ved Rødderne af en stor, vissen Markblomst, der slet ikke duede og derfor var kastet ud paa Gaden.

»Den tage vi med!« sagde Engelen, »jeg skal fortælle dig, medens vi flyve!«

Og saa fløj de, og Engelen fortalte:

»Dernede i den snævre Gade, i den lave Kælder, boede en fattig, syg Dreng; fra ganske lille af havde han altid været sengeliggende; naar han var allermest rask, kunde han paa Krykker gaa den lille Stue et Par Gange op og ned, det var det hele. Nogle Dage om Sommeren faldt Solstraalerne en halv Times Tid ind i Kælderforstuen, og naar da den lille Dreng sad der og lod den varme Sol skinne paa sig og saa det røde Blod gennem sine fine Fingre, som han holdt op for Ansigtet, saa hed det: »Ja, i Dag har han været ude!« — Han kendte Skoven i dens dejlige Foraarsgrønne kun derved, at Naboens Søn bragte ham den første Bøgegren, og den holdt han over sit Hoved og drømte sig da at være under Bøgene, hvor Solen skinnede, og Fuglene sang. En Foraarsdag bragte Naboens Dreng ham ogsaa Markblomster, og mellem disse var, tilfældigvis, en med Rod ved, og derfor blev den plantet i en Urtepotte og stillet hen i Vinduet tæt ved Sengen. Og Blomsten var plantet med en lykkelig Haand, den voksede, skød nye Skud og bar hvert Aar sine Blomster; den blev den syge Drengs dejligste Urtegaard, hans lille Skat

paa denne Jord; han vandede og passede den og sørgede for, at den fik hver Solstraale, lige til den sidste, der gled ned over det lave Vindue; og Blomsten selv voksede ind i hans Drømme, thi for ham blomstrede den, udspredte sin Duft og glædede Øjet; mod den vendte han sig i Døden, da Vor Herre kaldte ham. — Et Aar har han nu været hos Gud, et Aar har Blomsten staaet forglemt i Vinduet og er visnet, og derfor ved Flytningen kastet ud i Fejeskarnet paa Gaden. Og det er den Blomst, den fattige, visne Blomst, vi

have taget med i Buketten, thi den Blomst har glædet mere end den rigeste Blomst i en Dronnings Have.«

»Men hvorfra veed du alt dette?« spurgte Barnet, som Engelen bar op mod Himlen.

»Jeg veed det!« sagde Engelen, »jeg var jo selv den syge, lille Dreng, der gik paa Krykker! min Blomst kender jeg nok!«

Og Barnet aabnede ganske sine Øjne og saa ind i Engelens dejlige, glade Ansigt, og i samme Øjeblik vare de i Guds Himmel, hvor der var Glæde og Lyksalighed. Og Gud trykkede det døde Barn til sit Hjerte, og da fik det Vinger

som den anden Engel og fløj Haand i Haand med ham; og Gud trykkede alle Blomsterne til sit Hjerte, men den fattige, visne Markblomst kyssede han, og den fik Stemme og sang med alle Englene, der svævede om Gud, nogle ganske nær, andre uden om disse i store Kredse, altid længere borte i det uendelige, men alle lige lykkelige. Og alle sang de, smaa og store, det gode, velsignede Barn, og den fattige Markblomst, der havde ligget vissen, henkastet i Fejeskarnet, mellem Flyttedagsskramleriet, i den snævre, mørke Gade.